

Muinasjutt ööbikust, kes laulis koos inglitega

(loo on kohandanud Ulla Laxen)

Kui inglid jõuluõhtul laulma hakkasid, laulis üks väike pruun lind nendega koos. Ta laulis rõõmuga ja täiel rinnal. Ta polnud eales varem ühtki nooti laulnud, sest ta oli üks täiesti tavaline väike lind, üks tõeline unimüts, eriti öösel. Tegelikult polnudki ta kunagi mõelnud millelegi muule peale söömise ja magamise.

Kui inglid olid tagasi taevasse kadunud ja karjused mäeservalt alla Jeesuslapse poole tulid, meenus linnukesele, et ta oli laulnud. Ta oli nii üllatunud, et kukkus oma oksalt alla lillepeenrale, mis oli inglite laulu peale õide puhkenud.

"Lenda, lenda väike lind," sosistasid lilled talle, "ja järgne karjastele."

Linnuke lendaski karjastele järele ja nii juhtus, et ta jõudis tallini ja nägi Jeesuslast, kes lamas sõimes. Kuidas väike lind teda armastas! Ta oli nii õnnelik, et tahtis inglite laulu veel kord kõlada lasta: "Au olgu jumalale kõrges, rahu maa peal ja inimestel hea meel." Ta tahtis jutustada kõikidele lindudele, et tema, väike pruun lind, oli näinud Jeesuslast. Mina olen esimene, kes neile sellest räägib, mõtles ta oma mäekallakul asuva puu poole lennates. Kuidas nad mind kadestama hakkavad ja kui tähtsaks ma saan, kui neile sellest suurest sündmusest räägin.

Kuid ajal, mil need upsakad mõtted tema hinge täitsid, ei suutnud ta laulda, ainult mõned kähisevad helid segasid öö pühalikku rahu. Ta proovis aina uuesti ja uuesti, kuid ei suutnud laulda ühtki nooti. See tekitas temas segadust ning ta mõtles endamisi: see on ebaõiglane, mina olin esimene lind, kes Jeesuslast nägi ja ma laulsin nii kaunilt koos inglitega. Nüüd ei saa ma üldse laulda. Teised linnud hakkavad mind põlgama sellepärast, et ma laulda ei oska. Kuni need mõtted linnukese pead täitsid, ei suutnud ta laulda.

Järgmisel õhtul lendas ta tagasi talli, et Jeesuslast näha. Linnuke nägi, et

Maarja üritab lapsukest unele kussutada, kuid laps on rahutu ja vähkreb sõimes. Laps oli täiesti ärkvel ning ei saanud uinuda, vaid nuttis. Kohe täitus linnukese süda armastusega selle ilusa lapse vastu ning ta lendas sõimele lähemale ja hakkas siristama üht hällilaulu.

Õrnalt kordas ta sõnu, mis tema ema talle ja ta õdedele-vendadele nende pesas oli sosistanud, kui nad veel väikesed linnupojad olid. Tema ema ei osanud laulda, kuid ta tavatses oma poegadele vaikselt sosistada: maga, väikseke, maga, kuss, kuss, kuss. Nüüd sosistas väike pruun lind samu sõnu Jeesuslapsele ning mõtles ainult sellele, kuidas last rahustada ja tal uinuda aidata.

Varsti laps uinus ja õnnelik väike lind lendas tähesärases öös üles mäenõlvale, kus inglid olid laulnud. Nüüd, kui ta mõtles Jeesuslapsele, mitte endale, hakkas lind laulma õnnest, mida ta tundis, kui Jeesuslaps magas ja Maarja nii kaunilt säras.

Äkki märkas väike pruun lind, et ta laulis rõõmust. Kogu öö laulis ta ja ülistas Jeesuslast. Varsti ärkasid kõik teised linnud Petlemmas ja kuulasid üllatunult väikese pruuni linna laulu. Sellest hetkest alates sai linnust, keda tunneme ööbikuna, laululind.

Laxen, U. (2005). *Laul, mis leidis sõnad. Mängu kaudu sisemise vabaduseni*. AS Kirjastus Ilo, lk 80-82.